

[NOT TO GO BEYOND PERMITTED LIMITS ON THE SABBATH]

24 There is one negative precept in this [sidrah], which is that we are restricted from going on the Sabbath beyond the known bounds—a it is stated, let no man go out of his place on the seventh day (Exodus 16: 29) and the explanation given for it¹ is that "his place" means whatever is not more than three parasangs away from the city. A parasang is four mils a mil being 2,000 cubits.² [This distance] is measured from the edge of

the furthestmost house of the city, even if it is as large as Nineveh³— as by the law of the [Written] Torah. The Sages, however, made a "fence" (a precautionary measure) and forbade walking more than 2,000 cubits outside the city.¹

At the root of this precept lies the aim that we should remember and know that the world was engendered out of non-existence and was not pre-existent, as it is written explicitly about the mitzvah of [observing] the Sabbath: for in six days the Lord made heaven and earth, the sea, and all that is in them; and He rested on the seventh day (Exodus 20:11). Therefore, in remembrance of this, it is fitting for us that we should rest in one place, which means that we should not go on any lengthy journey but only walk for strolling and pleasure; and in walking twelve miles there is no great exertion.

without any preceding labour. For this inactivity is no wrong, self-chosen laziness, it is ordered by God and dedicated to God, and therefore has as high, as positive a value as any activity ordered by God. Also this means eating on Sabbath itself a מצוה, an act ordered by God, directed to God, an ennobling and happiness-bringing deed. The fact that Man is to submit his efforts to gain his living to the direction of God, is not to lessen or diminish the enjoyment of his earthly existence, on the contrary, it is to enhance the enjoyment of his material existence, and to raise the enjoyment of even sensual pleasures into the sphere of free, moral, God-serving enjoyment, so that even by the enjoyment of his senses, his eating, his drinking etc. he feels himself near to his God. This elevation of the enjoyment of his senses into a God-serving act, dedicated to God, constitutes one of the characteristic marks of the difference between Jewish teachings and other religions. Generally, the thought of the might of the gods is rather an oppressive one, and happy laughter has to fear the anger of the gods. Jewish thought of the Might of God, is a cheering comforting one. Man, with all his "littleness," struggles upward to this Might. Entering the service of this Might, Man, with all his weakness, takes part in this Might. The Might gives meaning and protection to his small existence and it fills him with the consciousness that his great and mighty God has pleasure in the happiness and enjoyment of His small creatures, His creations. Hence also the meaning and importance of the third meal of Sabbath is referred to this verse. Not to curtail our enjoyment of Life has God forbidden us to gain or prepare our means of living, but to give meaning to, and to raise the whole conception of human worth by submitting our means of living to God. And getting and having this idea is indeed calculated to raise Man, untouched, above all those troubles which otherwise God's educative direction brings on the Jewish People for the purpose of preparing the way for this idea, and on the individual and the social-political world in general, to cleanse and purify the "שמעון בן פזי אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל המקיים שלש סעודות נשאל עליו גיבול משלש פורעניות: מהבלו של משיח ומדינה של גיהנם וממלחמת גוג ומגוג. של משיח כתיב הכא יום וכתוב התם תנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא לפני בא יום וגו' (Sabbath 118a).

[שלא יצא בשבת חוץ לתחום]

כד יש בה מצות לא תעשה אחת, והיא שבמנוענו שלא ללכת בשבוע לגבולות ירועים, שבאמר: אל יצא איש ממקומו ביום השביעי; וכא הפרוש שמקומו נקרא כל שאינו מרחיק יותר משלש פרסאות חוץ לעיר. והפך מילין, והמיל ארבעים אמה. ומודדין משפת הנחית החיצון שבפיר אפלו

In general, though not in all instances, a cubit ('ammah) is considered to be 18 inches (48 centimeters) according to one view, 22.7 inches (57.6 centimeters) according to another. Hence a mil would be 3149.6 feet (0.518 miles; 960 meters) by the first view, and 3779.5 feet (0.625 miles; 1.15 kilometers) by the second view. parasang (Hebrew, parsah; plural, pars'oth) 2.1 miles (3.84 kilometers) †

גדולה בנינה. וזהו לדין תורה, אלא שתקמים גדרו גדר ואסרו שלא לילך מארצים אמה חוץ לעיר.

משרשי מצוה זו שנוכר גודע שהעולם מחדש לא קדמון, כמו ש בפרוש במצות שבת: כי ששת ימים עשה יי את השמים ואת הארץ ואת כל אשר בהם וינח ביום השביעי. על פן לזכר הדבר ראוי לנו שנגונה ב אחד, בלומר שלא ילך בדרך רחוק רק דרך טיול וענג, ובהליכת י"ב מילי בו טרח רב.

[קמח] ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקח, אלו מווסרי אמנה שבישראל (מכילתא) שכל מה שאותה יכול לתלות ברשע תלה, והיה דעת ואינתי, [קמח] יצאו מן העם ללקח, והיה דעת ואינתי, [קמח] יצאו מן העם ללקח, והיה דעת ואינתי,

[קמח] יצאו מן העם ללקח... ויבא עמלקי, אמר רב אלמלי שמר ישראל שבת ראשונה, לא שלחה בזון אומה ולשון, שגא ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקח, ובחגי בתריה ויבא עמלקי (שבת קיח) [קמח] ויאמר ה' אל משה עד אנה מאנתם, רבי יהושע אומר, אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: אמור להם לישראל, הוצאתי אתכם ממצרים וקרעתי לכם את הים והורדתי לכם את הים והעליתי לכם את הבאר והגזתי לכם את השליו ונלחמתי לכם מלחמת עמלקי עד מתי אתם

וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: שְׁמַעְתִּי אֶת־הַלְלוֹתַי
יִשְׂרָאֵל דִּבְרֵי אֱלֹהִים לְאֹמֵר בֵּין הָעַרְבִים תֹּאכְלוּ בָשָׂר וּבַבֹּרֶךְ
תִּשְׁבְּעוּ־לַחֵם וַיִּדְעֶתֶם כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וַיְהִי כַעַ
וַתַּעַל הַשָּׁלֹ וַתִּכֶם אֶת־הַמַּחֲנֶה וּבִבְקֹר הֵיטֵה שִׁכְבַּת הַ
סָבִיב לַמַּחֲנֶה: וַתַּעַל שִׁכְבַּת הַטֹּל וַהֲנֵה עַל־פְּנֵי הַמּוֹיָבוֹר:
מִחֹסֶפֶס דָּק כַּפָּר עַל־הָאָרֶץ: וַיֵּרְאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ אֵל
אֶל־אֲדֹנָיו מִן הוּא כִּי לֹא יָדְעוּ מַה־הוּא וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֵלָּו
הוּא הַלָּחֶם אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה לָכֶם לֵאכְלֹה: זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר
צִוָּה יְהוָה לְקַטֹּר מִמֶּנּוּ אִישׁ לְפִי אֶכְלוּ עֹמֵר לְגִלְגָּלֹת מִסֶּנֶן
נִפְשָׁתֵיכֶם אִישׁ לְאִשׁר בְּאֶהְלוֹ תִקְחוּ: וַיַּעֲשׂוּ־בֶן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַיִּלְקְטוּ הַמִּדְבָּרָה וְהַמְּמַעֵיט: וַיִּמְדוּ בַעֲמֹד וְלֹא הֶעֱזִיף הַמִּדְבָּרָה
וְהַמְּמַעֵיט לֹא הִחְסִיר אִישׁ לְפִי אֶכְלוּ לְקַטֹּר: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
אֱלֹהִים אִישׁ אֶל־יֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד־בְּקֹר: וְלֹא־שָׁמְעוּ אֶל־מֹשֶׁה
וַיֹּתֵרוּ אַנְשִׁים מִמֶּנּוּ עַד־בְּקֹר וַיֵּרֶם תּוֹלְעִים וַיִּבְאֵשׁ וַיִּקָּץ
עֲלֵהֶם מֹשֶׁה: וַיִּלְקְטוּ אֹתוֹ בַּבְּקֹר בַּבְּקֹר אִישׁ כַּפִּי אֶבֶר
וְחֵם הַשֶּׁמֶשׁ וְנִמְסָ: וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁשִׁי לְקַטֹּר לַחֵם מִשְׁנֵה שֶׁן
הָעֹמֵר לְאַחַד וַיִּבְאֹו כָּל־נְשֵׁי־אֵי הָעֵדָה וַיִּגִּידוּ לְמֹשֶׁה: וַיֹּאמְרוּ
אֱלֹהִים הוּא אֲשֶׁר דִּבְרַי יְהוָה שִׁבְתָּן שִׁבְתָּן שִׁבְתָּן לִיהוָה מִזֶּה
אֶת אֲשֶׁר־תֹּאבֹו אֶכְלוּ וְאֶת אֲשֶׁר־תִּבְשְׁלוּ בִשְׁלוּ וְאֶת כָּל־
הָעֵרֶף הַיָּחִו לָכֶם לְמִשְׁמֵרֵת עַד־הַבְּקֹר: וַיִּנְחֹו אֹתוֹ עַד־
הַבְּקֹר כָּאֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה וְלֹא הִבְאִישׁ וְרִמָּה לֹא־הֵיטֵה־בּוֹ:
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶכְלָהוּ הַיּוֹם כִּי־שִׁבְתָּ הַיּוֹם לִיהוָה הַיּוֹם לֹא
תִמְצָאֵהוּ בַשָּׂדֶה: שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקְטוּהוּ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שִׁבְתָּ
לֹא יִהְיֶה־בּוֹ: וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יֵצְאוּ מִן־הָעֵם לְלַקֵּט וְלֹא
מִצָּאוּ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עַד־אַנָּה מֵאַנְתֶּם
לִשְׁמֹר מִצְוַתִּי וְתוֹרֹתַי: וַיֹּאוּ כִּי־יְהוָה נָתַן לָכֶם הַשִּׁבְתָּ עַל־

Some scholars have proposed that manna is cognate with the Egyptian term *mennu*, meaning "food". At the turn of the twentieth century, Arabs of the Sinai Peninsula were selling resin from the tamarisk tree as *man es-simma*, roughly meaning "heavenly manna".^[11] Tamarisk trees (particularly *Tamarix gallica*) were once comparatively extensive throughout the southern Sinai, and their resin is similar to wax, melts in the sun, is sweet and aromatic (like honey), and has a dirty-yellow color, fitting somewhat with the Biblical descriptions of manna. However, this resin is mostly composed from sugar, so it would be unlikely to provide sufficient nutrition for a population to survive over long periods of time, and it would be very difficult for it to have been compacted to become cakes.

Man is possibly cognate with the Arabic term *man*, meaning plant lice, with *man hu* thus meaning "this is plant lice", which fits one widespread modern identification of manna, the crystallized honeydew of certain scale insects. In the environment of a desert, such honeydew rapidly dries due to evaporation of its water content, becoming a sticky solid, and later turning whitish, yellowish, or brownish; honeydew of this form is considered a delicacy in the Middle East, and is a good source of carbohydrates.

The other widespread identification is that manna is the thalli of certain lichens (particularly *Lecanora esculenta*); this food source is often used as a substitute for maize in the Eurasian Steppe. This material is light, often drifting in the wind, and has a yellow outer coat with a white inside, somewhat matching the Biblical description of manna: it does need additional drying, but is definitely not similar to honey in taste.

A number of ethnomycologists have suggested that most characteristics of manna are similar to that of *Psilocybe cubensis* mushrooms, notorious breeding grounds for insects, which decompose rapidly. These peculiar fungi naturally produce a number of molecules that resemble human neurochemicals, and first appear as small fibres (mycelia) that resemble hoarfrost.

Other minority identifications of manna are that it was a kosher species of locust, or that it was the sap of certain succulent plants (such as those of the genus *Alhagi*, which have an appetite-suppressing effect).

כִּן הוּא נָתַן לָכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לַחֵם יוֹמִים שְׁבוּוֹ אִישׁ
אֶל־יֵצֵא אִישׁ מִמִּקְוָמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי: וַיִּשְׁבְּתוּ הָעַ
לֹא הַשְּׁבִיעִי: וַיִּקְרְאוּ בֵּית־יִשְׂרָאֵל אֶת־שְׁמוֹ מִן הוּא כִּי
לָבֵן וְטַעְמוֹ כַּצִּפְיֹחַת בְּדִבְשׁ: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה זֶה הַדְּבָר
צִוָּה יְהוָה מִלֹּא הָעֹמֵר מִמֶּנּוּ לְמִשְׁמֵרֵת לְדֹרֹתֵיכֶם לְמַעַ
אֶת־הַלָּחֶם אֲשֶׁר הִאֲבִלְתִּי אֶתְכֶם כַּמִּדְבָּר בְּהוֹצִיאִי:
לֹא מֵאָרֶץ מִצְרַיִם: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אֱהֲרֹן קַח צִנְצָנֹת
וְתִרְשָׁמָה מִלֹּא־הָעֹמֵר מִן הַנֶּחֱט אֹתוֹ לִפְנֵי יְהוָה לְמַעַ
לְדֹרֹתֵיכֶם: כָּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וַיַּנְחֵהוּ אֱהֲרֹן
לֹא הָעֵדֶת לְמִשְׁמֵרֵת: וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶכְלוּ אֶת־הָחֵם אַרְבַּע־עֶבֶר
עַד־בָּאֵס אֶל־אָרֶץ נוֹשְׁבֹת אֶת־הָחֵם אֶכְלוּ עַד־בָּאֵס
קִצְהָ אֶרֶץ כְּנָעַן: וְהָעֹמֵר עֲשִׂרֵית הָאִיפָה הוּא: